

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

í t é l e t e

Az ügy száma: Kfv.V.35.323/2021/5.

A tanács tagjai: Dr. Darák Péter a tanács elnöke

Dr. Demjén Péter előadó bíró

Dr. Márton Gizella bíró

A felperes: felperes

(cím1)

A felperes képviselője: Hári Ügyvédi Iroda

(eljáró képviselő: dr. Hári Tibor ügyvéd, cím2)

Az alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(cím3.)

Az alperes képviselője: dr. Donáth Diána kamarai jogtanácsos

A per tárgya: adóüggyel kapcsolatos közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

Az elsőfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma: Veszprémi Törvényszék 2021. május 10. napján kelt 5.K.701.488/2020/7. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Veszprémi Törvényszék 5.K.701.488/2020/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 64.525 (azaz hatvannégyezer-ötszázhuszonöt) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 258.100 (azaz kettőszázötvennyolcezer-egyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes tevékenységéhez a 2018. október – 2019. júniusi időszakban munkaerőt kölcsönzött a N.D. UG (a továbbiakban: német társaság) német gazdasági társaságtól. A német társaság Magyarországon nem bejegyzett gazdasági társaság, magyar adószámmal nem rendelkezik. A kölcsönzött munkaerő foglalkoztatására Magyarországon a felperes székhelyén került sor, javadalmazásuk is Magyarországon történt.

[2] A munkaerő-kölcsönzésre a német társaság és a felperes 2018. október 26-án - határozatlan időre - vállalkozói szerződést kötött, amelyet 2019. február 1-jén módosítottak. A szerződés szerint a kölcsönvevő (a felperes) megbízza kölcsönbe adót, hogy számára munkaerő-kölcsönzési tevékenység végzésével munkaerőt biztosítson, a kölcsönbeadó pedig kötelezettséget vállalt arra, hogy munkaerő-kölcsönzési tevékenységet végez felperes javára az általa előzetesen meghatározott mennyiségű és szakmai tudású munkavállaló kölcsönzésére. A szerződés szerint a kölcsönvevő minősült munkáltatónak, a munkáltatói jogokat a munkavédelem, a munkavégzés, a munkaidő és a pihenőidő tekintetében is ő gyakorolta. A kölcsönbeadó részére a felperes a kölcsönzött dolgozók után vállalkozói díjat

volt köteles fizetni a szerződés szerint, a kölcsönbeadó pedig a felperes felé tételesen jogosult volt kiszámlázni a munkavállalók részére kifizetett bérén kívüli juttatásokat, jutalmakat, cafetériát, az állásidőre, felmondási időre kifizetett juttatásokat.

[3] Az elsőfokú adóhatóság a felperesnél 2018. október 1. és 2018. december 31. napja közötti időszakra, valamint 2019. évre vonatkozóan személyi jövedelemadó, nyugdíjbiztosítási-egészségbiztosítási alapot megillető bevételek, egészségügyi hozzájárulás, szakképzési hozzájárulás, kifizetőt terhelő EKHO, magánszemélyt terhelő EKHO, EGT államban biztosított személytől levont EKHO, egyszerűsített foglalkoztatásból eredő közteher befizetések, szociális hozzájárulási adó, szja magánszemélyektől levont adó, adóelőleg, nyugdíjbiztosítási alapot megillető bevételek magánszemélyektől levont járuléka, egészségbiztosítási és munkaerő-piaci járulék magánszemélyektől levont járuléka, magánszemélyek jogviszony megszűnéséhez kapcsolódó egyes jövedelmeinek különadója, nyugdíj- vagy járulékfizetési felsőhatár túllépés esetén fizetendő EKHO adónemekben adóellenőrzést folytatott le.

[4] Az ellenőrzés eredményeként az elsőfokú adóhatóság az 5264784087 számú határozatában a felperes javára 20.000 Ft, a terhére mindösszesen 3.414.000 Ft adókülönböt állapított meg, amelyből adóhiánynak minősült 3.039.000 Ft, illetve adóbírságot szabott ki, késedelmi pótlékot számított fel, továbbá pótlék és bejelentési kötelezettség hibás teljesítése miatt 70.000 Ft mulasztási bírságot szabott ki.

[5] A felperes fellebbezése alapján eljáró alperes a 6410215138 iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot megváltoztatta, a felperes terhére személyi jövedelemadó magánszemélyektől levont adó, adóelőleg adónemben adókülönböt megállapított 833.000 Ft-ot törölte, az adókülönböt összegét összesen 2.581.000 Ft-ra, az adóhiány összegét 2.206.000 Ft-ra változtatta, továbbá megállapította az adóbírság és a késedelmi pótlék összegét. Az elsőfokú határozat egyéb rendelkezéseit fenntartotta.

[6] Indokolásában a külföldi vállalkozások magyarországi fióktelepeiről és kereskedelmi képviselőiről szóló 1997. évi CXXXII. törvény (a továbbiakban: Ftv.) 2. § b) pontja, 3. § (1a) bekezdése, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 215. § (1) bekezdése, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló 883/2004/EK Európai Parlamenti és Tanácsi rendelet (a továbbiakban: EK rendelet) 11. cikk (1) bekezdése és (3) bekezdés a) pontja, valamint a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Tbj.tv.) 56/A. § (4) bekezdés b) pontja, továbbá az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 58. § (1) bekezdése, a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja tv.) 24. § (3) bekezdése alapján megállapította, hogy az adót az köteles megfizetni, akit arra jogszabály kötelez. Az Szja tv. rendelkezései szerint munkaerő-kölcsönzés útján történő foglalkoztatás esetén a kölcsönvevő az általa juttatott bevétel tekintetében dönthet úgy, hogy teljesíti az szja adóelőleg levonási, bevallási és befizetési kötelezettséget és a saját munkavállalók után teljesítendő adminisztrációhoz hasonlóan végzi el a kölcsönzött munkavállalók

bérszámfejtését is. Az szja adóelőleg levonása és bevallása csak választható lehetőség az ilyen formában munkaerőt kölcsönző részére, nem pedig kötelezettség, ezért nem tekinthető felperes a kölcsönzött munkavállalók esetében az adóelőleg levonására kötelezett kifizetőnek. Felperes ezen választással nem élt a vizsgált időszakban, ezért adóelőleg levonási kötelezettsége nem volt.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[7] A felperes keresetében az alperes határozatának megváltoztatását kérte akként, hogy a terhére tett megállapításokat, adóhiányt, adóbírságot, mulasztási bírságot és késedelmi pótlékot az elsőfokú bíróság mellőzze. Másodlagosan az alperes határozatának hatályon kívül helyezését és alperes új eljárásra, valamint új határozat hozatalára kötelezését kérte.

[8] Kifejtette, hogy egyik adónem, illetve járulék esetén sem helytálló az adóhatósági megállapítás. A kölcsönzött foglalkoztatottak mindegyike után az adókat és a járulékot a német társaság magyarországi fióktelepe befizette, ezért az adókötelezettség teljesítése megtörtént.

[9] A magyar jogszabályok alapján a külföldi cég magyarországi fióktelepe belföldinek minősül, ezért nincs korlátozva abban, hogy akár maga, akár a német anyavállalata képviseletében a kölcsönadott munkavállalók foglalkoztatásával kapcsolatban felmerült kötelezettségeket az állami adóhatóság felé teljesítse. Téves a külföldi kölcsönadóra történő hivatkozás, a fióktelep bonyolította ugyanis a kölcsönzést és a munkavállalók utáni közterheket is ő fizette meg, a kölcsönadó cég is magyarországi fióktelep volt, nem a német anyacég, tartalmazzon bármit a szerződés. Az egy dolog, hogy a jogszabály kit kötelez bevallásra és adófizetésre, más kérdés, hogy azt az adót egy megállapodás alapján az adózó szerződő partnere fizeti ki. Nincs olyan Art.-ben található szabály, hogy a kötelezettnek és a ténylegesen teljesítőnek ugyanannak a személynek kell lennie.

[10] Ha a kölcsönbeadó német cég a német előírásoknak akart megfelelni, a felperessel kötött szerződését az ottani hatóságoknak mutatta be, akkor a belföldi adózó adó és járulékfizetési kötelezettségét megállapítani nem lehet, a Magyar Köztársaság és a Németországi Szövetségi Köztársaság között a jövedelem és a vagyonadók területén a kettős adóztatás elkerüléséről és az adóztatás kijátszásának megakadályozásáról szóló Budapesten 2011. február 28. napján aláírt Egyezmény kihirdetéséről szóló 2011. évi LXXXIV. törvény (a továbbiakban: Egyezmény) rendelkezései szerint (22-23. cikke).

[11] Hivatkozott az Art. 61. § (1) bekezdésére, a Ptk. 6:205. §-ára és kifejtette, hogy a jogosult nem követelheti a tartozást a harmadik személytől, ezért minden adóhatósági hozzájárulás nélkül jogosult volt az adózó adó és járulékfizetési kötelezettségeit nem egyszerűen átvállalni, hanem teljesítés átvállalással esedékességgel ki is fizetni a

magyarországi fióktelep. Fenntartotta az észrevételében foglaltakat és hivatkozott arra, hogy az adótárgyat nem lehet kétszeresen adóztatni, az adót duplán beszedni. Előadta, hogy az alperesi másodfokú határozat 6. oldalán szereplő indokolás téves, az adófizetési kötelezettségét a munkaerőt kölcsönző német cég magyarországi fióktelepe teljesítette, a tartozást átvállalva, az adófizetésnek minden adónem vonatkozásában eleget tett. Az alperes eljárása ellentétes az Art. 61. §-val, 47. § (1) bekezdésével és 144. § (1) bekezdésével, mivel utólagos adómegállapításra akkor kerülhet sor, ha a fizetendő adó nem került megfizetésre.

[12] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte a végleges határozatban foglalt álláspontjának fenntartása mellett.

Az elsőfokú ítélet

[13] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította.

[14] Leszögezte, hogy a jogkérdés megítéléséhez azt kellett figyelembe venni, hogy a kölcsönbeadó német társaság Magyarországon nem bejegyzett társaság és magyar adószámmal nem rendelkezik. A kölcsönzött munkavállalókat a magyarországi székhelyű, a német társaság magyarországi fióktelepe kölcsönzött munkavállalóiként jelentették le a TMUNK jelű nyomtatványon. A társaság fióktelepe jogi személyiséggel nem rendelkezik, de gazdálkodási önállósággal felruházott szervezeti egység. A bejegyzést követően jogosult vállalkozási tevékenység végzésére és ennek során a fióktelep jár el a hatóságokkal és harmadik személyekkel szemben fennálló jogviszonyokban. A fióktelep jogképessége alapján azonban a külföldi vállalkozás szerezhethet jogot és vállalhat kötelezettséget, tekintettel arra, hogy a fióktelep jogalanyiséga nem önálló. Ezért a külföldi társaság magyarországi fióktelepe nem tekinthető kölcsönbeadónak. Ez a felperes és a szerződéses partnerek közötti vállalkozási szerződés alapján sem állapítható meg.

[15] Az EK rendelet XI. cikk (1) bekezdése és (3) bekezdés a) pontja alapján a felperes által kölcsönzött munkavállalóként foglalkoztatott személyek az alperesi vizsgálattal érintett 2018. és 2019. években egy államban minősülhettek biztosítottnak. A XI. cikk (3) bekezdése szerint a biztosítási tevékenység a keresőtevékenység helye szerinti tagállam jogszabályai szerint áll fenn. Amennyiben ezen főszabálytól eltérően valamely magánszemély mégis egy egyezményes államban marad biztosított, tehát nem a munkavégzés helye szerinti tagállamban, akkor ezen tényt az A1-es igazolás kiállításával kell igazolni. A jelen perbeli esetben azonban ilyen foglalkoztatási körülmény nem fordult elő, és nem került sor nem a munkavégzés helye szerinti tagállamban történő munkavégzés igazolására sem.

[16] Az alperes minden releváns körülményre kiterjedő megfelelő bizonyítási eljárást folytatott le, a tényállást teljes körűen tisztázta és helytálló jogi következtetésre jutott. Az iratokra alapozottan állapította meg azt, hogy a munkavállalók Magyarország területén

végeztek jövedelemszerző tevékenységet, ennek megfelelően a Tbj. rendelkezési alapján belföldön minősültek biztosítottak. Főszabályként a munkavállaló ahhoz a szociális biztonsági rendszerhez tartozik, amelynek területén a munkavégzés folyik. A munkaerő-kölcsönzés keretében Magyarország területén munkavégzést folytató munkavállalók Magyarország jogszabályainak hatálya alá tartoztak. Ezért a felperest, mint foglalkoztatót terhelő adókat a kölcsönbe vevőnek, felperesnek kell megfizetnie.

A felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem

[17] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a jogszabálynak megfelelő határozat meghozatalát kérte, a keresetnek való helyt adás útján, ezért kérte az alperes végleges határozatának megváltoztatását, a felperes terhére tett megállapítások (adóhiány, adóbírság, mulasztási bírság, késedelmi pótlék) mellőzése útján, ennek hiányában az alperesi határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra és új határozat hozatalára kötelezését. Másodsorban kérte az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását.

[18] A felülvizsgálati kérelem szerint a jogerős ítélet sérti az Ftv. 3. § (1) és (1a) bekezdését, 9. § (1) bekezdését, 10. § (1) bekezdését, 13. §-át, 18. § (2) bekezdését, az Egyezmény 22-23. cikkelyét, az Art. 47.§ (1) bekezdését, 61. § (1) bekezdését, 144. § (1) bekezdését, továbbá a Ptk. 6: 205. §-át, a Kp. 86. § (1) bekezdését.

[19] Leszögezte, hogy az adóhatósági megállapítások egyik adónem, illetve egyik járulék esetében sem helytállóak. Tény, hogy a kölcsönzött foglalkoztatottak mindegyike után az adókat és járulékokat a német társaság magyarországi fióktelepe, mint cég hiánytalanul befizette, így az adókötelezettség teljesítése megtörtént.

[20] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása nem felel meg a jogszabályi előírásoknak, mivel a keresetben írtakra nem reflektált, átvette a közigazgatási határozat indokolását. Nem ismerhető meg az elsőfokú bíróság álláspontja az indokolásból az adótartozás átvállalásával kapcsolatos, a keresetlevél 3. oldalának első három bekezdésében írt okfejtéssel kapcsolatban, vagyis azzal kapcsolatban, hogy a magyarországi fióktelep jogosult volt a felperes adótartozását átvállalni és megfizetni az alperes hozzájárulása nélkül is. Nem ismerhető meg az elsőfokú bíróság álláspontja arról sem, hogy milyen jogszabályi alapon lehetne ugyanazt az adótárgyat kétszer megadóztatni. Az elsőfokú bíróság ítéletének 4. és 5. oldalán felhívott jogszabályok tartalmát nem vitatja, de azok nem adtak alapot a kereset elutasítására.

[21] Felülvizsgálati kérelmében egyebekben a felperes megismételte a keresetében előadottakat.

[22] Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályában történő fenntartását kérte. Az alperes szerint az elsőfokú bíróság a keresetlevél valamennyi pontjára reagált és figyelembe vette az abban foglaltakat, azok nem tartalmaztak olyan tény, körülményt, bizonyítást, amelyek az alperesi határozatban foglaltakat kétségbe vonnák. Az elsőfokú bíróság ítéletében okszerűen értékelte a történeteket és jutott arra a következtetésre, hogy az alperesi határozat minden tekintetben a jogszabályoknak megfelelő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[23] A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

[24] A Kúria a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem, a csatlakozó felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem keretei között vizsgálhatja felül [Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó 108. § (1) bekezdés], a jogszerűségi vizsgálat a kérelemben megjelölt jogszabálysértésekre terjedhet ki. A Kúria az eljárásban nem a kereset ismételt elbírálását, a közigazgatási döntés ismételt felülbírálatát végzi, ezért nincs helye bizonyítás felvételének. A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján vizsgálja, hogy a jogerős ítélet megfelel-e a kérelemben megjelölt jogszabályoknak [Kp. 120. § (5) bekezdés].

[25] A Kúria azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a törvényesen megállapított tényállásból helytálló jogkövetkeztetésre jutott.

[26] A Kúria előjáróban leszögezi, hogy a felülvizsgálat tárgya a jogerős ítélet. Ezért a felülvizsgálati kérelemnek kizárólag a közigazgatási hatóság által elkövetett jogszabálysértésekre vonatkozó hivatkozásai nem voltak érdemben elbírálhatók. Másrészt a felperes felülvizsgálati kérelmének döntő részében a keresetében előadottakat ismétli meg. Azonban a Kúria a felülvizsgálati eljárásban nem a kereset ismételt elbírálását, a közigazgatási döntés ismételt felülbírálatát végzi, a felülvizsgálati eljárásban nincs helye a bizonyítékok ismételt egybevetésének és azok felülmérlegelésének.

[27] Az EK rendelet kimondja, hogy az elrendelt hatálya alá tartozó személyekre csak egy tagállam jogszabályai alkalmazandóak. [XI. cikk (1) bekezdés]. A munkavállalóként, vagy önálló vállalkozóként egy tagállamban tevékenységet folytató személyek az adott tagállam jogszabályainak a hatálya alá tartoznak [XI. cikk (3) bekezdés a) pont]. Azon túl, hogy a munkavállaló ahhoz a szociális biztonsági rendszerhez tartozik főszabályként, amelynek területén a munkavégzés folyik, az is tény, hogy a magánszemély egy időben csak egy egyezményes államban minősülhet biztosítottnak, ellentétben a magánszemély által

megszerzett jövedelmekkel, melyek egy időben akár több államban is adókötelesnek minősülhetnek. Az a szabály, hogy az Európai Unión belül mozgó munkavállalók csak egy tagállam szociális biztonsági rendszeréhez tartozzanak, azt a célt szolgálja, hogy el lehessen kerülni az alkalmazandó tagállami jogszabályok halmozódását.

[28] Alaptalan volt a felperesnek az Egyezmény 22. 23. cikkeire történő hivatkozása, a Kúria már több döntésében is kifejtette (Kfv.35.721/2017/4., KGD2019.33.), hogy az EK rendelet alapján a biztosítási tevékenység a kereső tevékenység helye szerinti tagállam szerint áll fenn társadalombiztosításra vonatkozó szabályok esetén. Amennyiben ezen főszabálytól eltérően valamely magánszemély mégis egy egyezményes államban marad biztosított, vagyis nem a munkavégzés helye szerinti tagállamban, úgy ezen tényt az ún. A1-es igazolás kiállításával kell igazolni. Az igazolás kiállítására a társadalombiztosítási hatóság jogosult, ebben az esetben a hatóság vizsgálja a foglalkoztatás körülményeit és az igazolás kiadhatóságának feltételeit, azonban ilyen munkavégzés igazolására jelen ügyben nem került sor.

[29] Ugyanakkor helytállóan fogadta el az elsőfokú bíróság az alperes adók és járulékok tekintetében kifejtett és a jogszabályokból fakadó azon elhatárolását, miszerint, amíg felperes kötelezett a kölcsönzött munkavállaló részére juttatott jövedelem után a járulékok levonására, bevallására és befizetésére, ez a személyi jövedelemadó magánszemélyektől levont adóra, adóelőlegre nem vonatkozik, mert a felperes dönthet úgy, hogy a külföldi kifizető és a magánszemély adminisztrációs terheit átvállalva maga teljesíti az szja adóelőleg levonási, bevallási és befizetési kötelezettségét és a saját munkavállalók után teljesítendő adminisztrációhoz hasonlóan végzi el a kölcsönzött munkavállalók bérszámfejtését is. Az szja adóelőleg levonása és bevallása ugyanakkor csak választható lehetőség a munkaerőt kölcsönző részére, nem pedig kötelezettség.

[30] A munkaerőt kölcsönbe adó német cég magyarországi fióktelepe nem teljesíthette a felperes helyett ebben a formában a járulékfizetési kötelezettségeket. Egyrészt az elsőfokú bíróság helyesen értelmezve a felek közötti megállapodást, okszerűen mutatott rá arra, hogy a felperes és a szerződéses partnerek közötti vállalkozási szerződés alapján a német társaság, mint külföldi vállalkozás magyarországi fióktelepe nem tekinthető kölcsönbe adónak, mivel jogi személyiséggel nem rendelkezik, csak gazdálkodás önállósággal felruházott szervezeti egység. Nem helytálló az az álláspont, hogy a német társaság magyarországi fióktelepe azzal, hogy a kölcsönzött munkavállalók után járó adóbevallási és befizetési kötelezettségének eleget tett kölcsönbe adóvá vált. Ezt cáfolja a felek között létrejött szerződés, ahol egyértelműen a német társaság szerepel kölcsönbe adóként, és mindezt alátámasztják a számlák és a teljesítést alátámasztó egyéb dokumentumok is.

[31] A jelen ügyben hangsúlyozni kell az adózási - mint e speciális jogviszonyt meghatározó - jogszabályok elsődlegességét. Ezen jogszabályok az adó, járulék fizetésére kötelezettet kijelölik, illetve az adózó számára számos, az adókötelezettség fogalmi elemeit jelentő kötelezettséget írnak elő (pl.: bejelentés, nyilvántartások vezetése, bizonylati rend, bevallás, befizetés, nyilatkozattételi, adóelőleg-fizetési, adatszolgáltatási kötelezettség).

Önmagában az adó, járulék megfizetettsége ezen kötelezettségek teljesítését nem váltja ki. Az adózó és a fizetésre kötelezett személye tehát egyértelműen meghatározott. Az is tény, hogy az adózó a jogszabályokból fakadó kötelezettségeit nem teljesítette. Ezért abból, hogy a felperes helyett más személy teljesítette a fizetési kötelezettséget, nem következik, hogy ezen másik személy az adott adójogviszony alanyává válna. Ez ellentétes lenne a magyar szabályozással is, amely szerint a foglalkoztatót terheli bejelentési, nyilvántartási, járulék-megállapítási és levonási, járulékfizetési, valamint bevallási kötelezettség. E kötelezettség kiterjed arra a külföldi foglalkoztatóra is, aki Magyarország területén biztosítási kötelezettséggel járó jogviszony keretében foglalkoztat munkavállalót [Tbj. 2. § (5) bekezdés]. Ha a munkavállaló magyarországi foglalkoztatására munkero-kölcsönzés keretében kerül sor és a kölcsönbeadó külföldi vállalkozás a foglalkoztatással összefüggésben a bejelentés és nyilvántartás, valamint a járulék megállapításának, bevallásának és megfizetésének kötelezettsége, a belföldön bejegyzett kölcsönvevőt terheli [Tbj. 56/A. § (4) bekezdés b) pont]. Ez pedig a felek szerződése alapján a felperes.

[32] Másrészt a munkaerőt kölcsönbe adó német társaság fióktelepe a fizetési adókötelezettségeket nem a felperes nevében és helyett teljesítette, ezért az adótartozás átvállalásáról sem beszélhetünk, különös tekintettel a jogszabály által megkövetelt, lejárt esedékességű tartozás hiányára is. Az Art. 61. § (1) bekezdésében foglaltak nem alkalmazhatók, mint ahogy a jelen speciális jogviszonyban a Ptk. tartozásátvállalásra vonatkozó szabályai sem. Alaptalan a felperes kétszeres adóztatásra történő hivatkozása is, mivel az adót tévesen megfizető önellenőrzéssel korrigálhatja bevallásait. Ez utóbbi hivatkozások tekintetében [Art. 61. § (1) bekezdés, Ptk. 6:205. §, kétszeres adóztatás] leszögezi a Kúria, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából az következik, hogy a felperes jogi levezetésétől eltérő álláspontot foglalt el, melyet indokolásában ismertetett.

[33] A Kúria a kifejtett indokok alapján a jogerős ítéletet a Kp. 121. § (2) bekezdését alkalmazva hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[34] *Abból, hogy a felperes helyett más személy teljesítette a járulékfizetési kötelezettséget, nem következik, hogy ezen másik személy az adott speciális jogviszony alanyává válna. A jogszabályok az adó, járulék fizetésére kötelezettet kijelölik, illetve az adózó számára számos, az adókötelezettség fogalmi elemeit jelentő kötelezettséget írnak elő (pl.: bejelentés, nyilvántartások vezetése, bizonylati rend, bevallás, befizetés, nyilatkozattételi, adóelőleg-fizetési, adatszolgáltatási kötelezettség, stb.). Önmagában az adó, járulék megfizetettsége ezen kötelezettségek teljesítését nem váltja ki.*

Záró rész

[35] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

[36] A feljegyzett felülvizsgálati eljárási illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján a pervesztes felperes köteles viselni.

[37] A felperes köteles az alperesnek a kérelmével egyező, költségjegyzékben felszámított mértékű felülvizsgálati perköltséget fizetni a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdésére tekintettel.

[38] Az ítélettel szembeni felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2022. január 13.

Dr. Darák Péter s.k.a tanács elnöke, Dr. Demjén Péter s.k.előadó bíró, Dr. Márton Gizella s.k.bíró